

2800.

Безсмъртието няма календар,
За него Времето е непознато,
Живее то без цар и господар
И Славата е неговото злато.

Отвред са придошли Добро и Зло,
Едно до друго двете съществуват,
Обречени на вечното тегло,
Пророците тъй както пророкуват.

Узрява пълна неподвижност тук,
Атила повече не ще убива,
Велики музиканти са без звук,
Луи Пастьор ваксини не открива.

А на Безсмъртието пред палатите
Расте редицата на кандидатите.

2801.

Крадци на бъдеще – о, те са много,
Разпръснати са по света навред,
Законът тях не съди нивга строго
И никому те не дължат отчет.

Те пречат на децата да пораснат,
На старците – достойно да умрат,
Страни опитват във война да тласнат
И във това успяват всеки път.

Все важни президенти, премиери,
Министри и банкери са сред тях...
Кой с тях по сила може да се мери?!
Държави управляват със замах.

Но на Живота щом е здрав капанът,
Без бъдеще те също ще останат.

2802.

Той още отначло бе успявал
Да бъде в мир с когото и да е,
Кълнеше се в любов на бог и дявол
И с тяхна помощ към властта пое.

Тя, помощта им, всъщност бе еднаква –
На смени трябваше да го крепят
И както можеше да се очаква,
Оправи се със всички в своя път.

За „временен” го мъдрите приеха,
Но той ги до един опроверга
Със дълголетието на успеха
И те косите скубят си сега.

Обърка остроумните им сметки
Чрез хитрост цели седем петилетки.

2803.

Богатствата от звуци са огромни,
А колко са еднакви тишините!..-
Особено сред времена преломни
И хора зад мълчанието скрити.

Мълчание, мълчание задгробно
Обхваща образи единомушни,
Чрез него съществува се удобно
В страна където всички са послушни.

Под топлия покров на тишината
Безпрекословно всички са съгласни –
С мълчание заместват Свободата
И заклинанията ѝ опасни.

Режима те подържат с всеотдайност,
А той им се отплаща с дълготрайност.

2804.

Препуска бързо капката дъждовна,
Тя няма свое име, само цел,
И тази цел е нейна цел върховна –
Да капе, капе, капе без предел.

От всички капки ражда се потопа̀т,
Общопризнат съюзник на Смъртта,
И капките се спускат в строй без ропот,
За да изпълнят в срок заповедта.

Без изключение са те невинни,
Кой би могъл това да отрече? -
И небесата пак ще бъдат сини,
Реката пак спокойно ще тече.

Неразличими са и в мир, и в бой,
А пази ги огромният им брой.

2805.

*Другарки и другари, нека
осъвременим и Димчо Дебелянов!*

Аз искам да работя все така
Безшумно, напористо, безпощадно,
Да пиша донос с пламнала ръка
И да изпращам хората на хладно.

В зори започвам, ти в зори дойди
И ме зарадвай с нещо интересно –
Кой вицове за вожда ни реди
Или е казал слово неуместно.

Сега градът покрит е с лепкав дим,
Мълчат едно до друго дървесата
И дружбата ни сякаш по е свята,

Защото няма да се разделим,
А ще се трудим с песен на уста,
Медал за да получим от властта.

2806.

Модерна историческа пералня
Се радва на завиден оборот,
Белината във нея е морална,
Очиства всеки замърсен живот.

Нерон убил и двете си съпруги,
Но „иначе” – добър държавен мъж,
Не бил е по-злокачествен от други,
Доказвал го на дело неведнъж.

Бандера, Ричард Трети, Хитлер, Сталин,
Продукти всъщност са на своя век
И укорът ни твърд първоначален
Да заменим ще трябва със по-мек.

Историята, стара или нова,
Е за подмяна винаги готова.

2807.

*Разликата между доходите на най-богатите
и на най-бедните се увеличава все повече.*

Богатите сами копаят гроба си
Със ненаситната си лакомия,
Която днес със гръм разтриса глобуса
И с речи няма как да се прикрие.

Те следват на стремежа си посоката
А тя е доказателството ясно,
Че банките, имотът им и стоката
Са власт, но не и място безопасно.

Възможност няма тук за опрощение –
Ще трябва да платят за греховете
Чрез собственото жертвоприношение,
Но подпомогнато със байонети.

След тези исторически доставки
На гроба им ще никнат незбравки.

2808.

Религия плюс атомна заплаха
Е уравнението на Смъртта,
Която застрашава ни след краха
На вярата за дълъг мир в света.

О, Злият дух, погубил Хирошима,
Расте и дебне нови жертви тук,
Подготвя на Земята вечна зима,
Все по-могъществен от всеки друг!

Не иска фанатикът да дочака
Естествен край на земния живот,
Прекъсва го със бомбена атака
И го запряга в атомен хомот.

„Изпращам, Боже,” пише във отчета
„Неверници от цялата планета.”

2809.

Партийни гении – как бързо никнат
Сред родните полета и гори,
Със гениалността си за да свикнат,
Когато тя света ще покори!

Възможностите често са локални
И не надхвърлят селския площад,
Стремежите обаче са глобални –
Целта е целият културен свят.

Тук партията-майка се намесва,
Приема ги под своето крило
И всяко име като слънце блесва,
Защото са с червено потекло.

Те биват с много ордени почетени!
Герои биват! Но не биват четени.

2810.

Той беше свободолюбив елен
Сред овчедушното партийно стадо,
Не бе с награди още омърсен
И вдъхновението му бе младо.

Но творчеството му бе под запор,
Не влизаше във тесните калъпи
На интелектуалния затвор,
Където всички ъгли бяха тъпи.

Опитваше. И пак. И пак. И пак.
Зидът обаче бе непробиваем,
Убит бе по от „горе” даден знак
И гробът му къде е днес не знаем.

Остава името му да ни свети
Сред другите изтребени поети.

2811.

Как страстно вкопчват се в Невинността
Червените поети и поетчета!

„От нас злините криеше властта,
Да ги съзрем навреме ни попречи тя!”

Свенливо свойте стихове пестят,
Възпяващи партийни престъпления,
Творбите си като „Народен съд”
Безмилостно отдават на забвение...

От поръчители на чужда смърт
Превръщат се в творци на излияния:
„Ех, писали сме някой стих по-твърд,
Но то е, за да няма наказание...”

Така успяват хора да измамат,
Отдавна скарани с добрата памет.

2812.

Съюз на бившите разузнавачи,
Съюз на бивши вóйни от SS,
Съюз на някогашните палачи,
Предопределят свободите днес.

Съюзите редяят непрестанно,
Създават клонове на Онзи свят,
Но да ги зачертаваме е рано,
Все още са при Дявола на щат.

При Него всички бивши са редовни
И договорът с Него е вовек,
Те пускат пипалата си отровни,
За да оплитат всеки чист човек.

И затова в редиците ни алени
Отсъстват вече хора неокаляни.

2813.

Измамен белег е известността!
Добре ли е да си известен, зле ли?
Убийства, политика, са неща,
Отдавна първите места заели.

Успееш ли да станеш откривател,
Забрава ще посипе твоя път,
Крадец ли си, министър и предател,
За тебе вестниците ще тръбят.

А ако да избиеш съумееш
Човеци, но достатъчно на брой,
Ти всички гении ще надживееш
И паметник ще имаш на герой.

Избирай, докато е време, впрочем,
Защото пътят е еднопосочен.

2814.

Отвред обгърнати сме с трето качество,
Наука, техника, култура, бит,
Напредваме под негово водачество
И търсим брод, във миналото скрит.

За важни постижения разказваме
Чрез пълен със възторзи монолог,
От чуждите успехи се предпазваме
С твърдението „Българин е Бог!”

Със първо качество не се сравняваме,
Със второ – също, тъй сме си добре
И пълни със надежда се надяваме
Светът един ден да ни разбере.

А наложително е дотогава
Усилието ни да продължава.

2815.

Желае да е близо до народа,
Да чувства неговия скърбен плач
На светлото му бъдеще пред входа,
Но не да бъде редник, а водач.

Такива като него са мнозина
Без изгледи да свършат някой ден
По силата на някаква причина,
Която неизвестна е за мен.

Един от тях все пак с юзда успява
Народа да обязди със любов
И неговия труд за своя слава
Да обяви е винаги готов.

А гласовита вестникарска сган
Го заблуждава, че е великан.

2816.

„**Почти**”! Тази наша „славна дума
Нека екне кат камбанен звън”*,
Над Марица, Искър, Арда, Струма
И **почти** да ни лиши от сън!

Ние сме **почти** задоволени
С всичко нужно за добър живот,
С вожд **почти** грамотен сме дарени
И с **почти** освободен народ.

Ползвали сме всякакви режими,
До един приложени **почти**,
Със еднакво благородно име,
Увенчано с хубави мечти.

Но мечтите вият на умряло –
Не **почти**, а този път изцяло!

* *Иван Вазов*

2817.

Отсъствието на нормални хора
Дали и в бъдеще ще продължи?
Земята изнемогва от умора,
От престъпления и от лъжи.

От власт преситените психопати
Вилнеят без пощада в този свят,
Кръвта пролята прави ги богати
И още да проливат те ламтят.

Кой ще възпре на лудостта вълната?
Какво ли не тя дави с лекота!
За нея съвестта е непозната,
Но е в съюз навеки със Смъртта.

В действителност, не е ли най-печалното,
Че обществото търси ненормалното?

2818.

„Къде си вярна ти любов народна?*"
Отдавна я открихме и какво? –
Тя само за възпяване е годна
И нищо повече по същество.

Обичахме Кобурга беззаветно,
А после Сталин, Тито, Димитров,
И чрез изкуството си стихоплетно
Показвахме им нашата любов.

С когото ни посочат те се бихме
За наша горест, но за тяхна чест,
Безименни гробове придобихме
И с гордост ги оплакваме до днес.

Относно любовта си се надяваме,
Тъй както и преди, да я възпяваме.

**Добри Чинтулов.*

2819.

Обявява ме за враг
Комунизмът! Пак! И пак!
Следва ме на всяка крачка
И заплашва да ме смачка.

Също като всеки друг
Кръстя се със сѐрп и чук,
Милост искам да изпрося,
Но на враг клеймото нося.

Клан съм, клан и недоклан,
Дран съм, дран и недодран,
Рязан, рязан, недорязан,
Но завинаги белязан.

Тѐй, към бѐдното забѐрзани,
С комунизма сме обвѐрзани.

2820.

Обхванати от здрав градивен страх
Културните дейци се днес вълнуват,
Опасност ли заплашва всички тях,
Кошмари ли неистови сънуват?

Кошмари?- Да. Обаче не на сън!
Те чуват ясно, че сред сивотата
На родния пейзаж с тържествен звън
Победоносно ражда се Творбата.

И знаят, че не могат да я спрат
Със досега използваните средства –
Да я глумят, жигосват и корят
На соц-калъпа, че не съответства.

Със снисхождение ги аз разбирам,
Но лък против страха им не намирам.

2821.

Да изберем погрешния човек
Не е тъй лесно както ни се струва,
Минава се през път съвсем не лек,
Докато с Центъра се съгласува.

Лъжите трябва да се подберат,
За да останат само най-добрите
И да венчаят всеки роден кът
С въздействието честно на парите.

Погрешният човек е сговорчив,
Защото знае колко е погрешен,
Осланя се на своя колектив,
Затуй и изборът му е успешен.

Той става от онези първенци,
Известни като „кукли на конци”.

2822.

Наивният народ е пак измамен
Чрез чучело на Справедливостта
Начело на един закон безсрамен,
Прокаран лицемерно от властта.

Тя прогласи (като пъдар със тъпан!),
Че комунизмът носи само смърт
И уж го заклейми като престъпен
За чест на гражданина милосърд.

Престъпен – той, но всички комунисти
Останаха без всякаква вина,
Те, милите, като сълза са чисти
И пак ограбват бедната страна.

А този политически похват
За гениален вече е признат.

2823.

*Понякога си мисля, че палачите
са най-хуманните хора. (Сансон,
наследствен Парижки палач)*

Човеколюбието на палача
Признание очаква от света
Откакто на Историята в здрача
Палачът стана спътник на Смъртта.

Но то не идва. Никой не желае
С палача разговор да поведе
За ролята му на водач към рая
И помощ някаква да му даде.

А съдията, който клиентела
Подбира му за неговия труд,
Заспива кротко в своята постеля
Без всяко угризение и смут.

Той има стил, престиж и маниер,
Достойни даже и за премиер.

2824.

Възникнали са стадни общества
От мравки, вълци, кучета, пчели,
Но само хора с изборни права
Известни са до днес като че ли.

Останалите определят с бой
Кой ще да е царица или цар
И после победилият герой
Заема мястото на господар.

А клопката със изборния вот
Е тайна дъщеря на Хитростта
И залог за невзрачния живот,
Осигуряван щедро от властта.

Едни го славят, други възразяват,
Но всички заедно се подчиняват.

2825.

От робствата при всякакви режими
Сме пребогати с пагубни крушения,
Докато вождове от наше име
Историята пълнят с престъпления.

О, тази страст, да бъдем все в ярема,
Изражда и душата, и лицето ни!
Упойка май ще трябва да се взема
Против срама от кроткото ни кретане!

Не махнем ли си от гърба самара
Не ще се свършат нивга кандидатите
Да ни качат на своята власт товара
И сред признатите, и непризнатите.

А след това като покорни жители
Пак ще очакваме освободители.

2826.

Я первую на себе рубаишу

И обнажу грудь луне...

(Й. Сталин)

Чета поезия от Йосиф Сталин -
Поезия ни лоша, ни добра,
Личи, че той е бил многстрадален
Преди да почне смъртната игра.

Възпявал е тревите, и луната,
Тъй както прави всеки друг поет,
А сладката мечта за Свободата
Поставял е на всичко най-отпред.

Усетил думата че е безсилна,
Той я заместил с кръв, със много кръв,
Изтичаща като река обилна...
Накрая от последен станал пръв.

Стихотворения да пише спрял,
Смъртта да спре обаче не успял.

2827.

Очарованието – муза първа,
А разочарованието – втора...
Най-често първо първата посърва
Обаче втората е без умора.

Страхувам се да бъда очарован
От мисълта, че хората са братя,
Прекрасно изразена от Бетховен
В симфониите му за Свободата.

След него доста много милиони
От „братята” взаимно се избиха
В чест на окървавените корони,
Чиято кръв с кръвта си не измиха.

Такава е, уви, реалността,
А братството ни служи за мечта.

2828.

И робството си има своя скáла,
Но тя не мери дни, а векове
И нация, най-дълго издържала,
Е с право шампион да се зове.

А в нявгашните счетоводни книги
Грижливо отбелязват имена
На хората със робските вериги –
Продадени и на каква цена.

За тях не се откриват други данни
На Времето в загадъчния ход,
Но във Историята ще остане
Продажбата на техния живот.

Това все пак донякъде способства
Да си припомним за всички робства.

2829.

Задружно всички богове грешат,
Избирайки кой знай защо небето,
Където собствен дом да създадат
И център за надзор над Битието.

Губителни лъчи, вселенски мраз
И галактически погроми страшни
Във тази вечна пустош са на власт
Според познанията ни сегашни.

Подземието е избрал за ад
Със хитрост и със мъдрост Сатаната,
Богатства се намират там на склад
И даже е безплатна топлината.

Религиите имат грижа тежка:
Да си признаят сторената грешка.

2830.

*„Загинаха много невинни старци
жени и деца”–(Обичайно съобщение)*

Не винаги познат им е съставът -
Невинните мъглата ги обвива,
А в новините те се появяват
Единствено, щом някой ги избива.

Те нямат име, а невинност само –
Децата, старците, ведно с жените,
И прегрешението преголямо,
Че нямало е как да бъдат скрити.

Във Дрезден, Хамбург, Сталинград, Варшава,
Телата им закриват кръгозора
И немият им упрек призовава
Светът да не привиква със позора.

А може би невинните им мощи
Не стигат и са нужни много още?

2831.

Един човек на име Мордохай
Реши да проектира земен рай

И после с политика доста ловка
Започна повсеместна подготовка.

Щастливо хрумване го осени
На „Карл Маркс” „Мордохай” да промени,

Щом проумя, че Мордохай е име,
Неподходящо за лица любими.

Нещата тръгнаха като по план,
Светът бе за свидетел призован

И с неотслабващ светъл оптимизъм
Започна се строеж на комунизъм.

Положен бе напразен кървав труд,
А той направи Карл Маркс вожд прочут.

2832.

Има ли наистина видима светлина?

За светлината съдим по предметите,
А светлина без тях е тъмнина
В несъответствие с общоприетите
Представи от най-стари времена.

Това прилича доста на морала ни
В цивилизованото общество!
Подържат го защитници разпалени
На гордото човешко същество.

А всъщност за човекоединицата
Без никакво значение е той -
На колектива само във редицата
Превръща се в закон за всеки строй.

Дали се някога обаче нарушава
Историята отговор на дава.

2833.

Алхимията мина във забвение,
Науката отърси се от нея,
Единствено в банкерските селения
Като принцеса още си живее.

Там ражда всякакви благополучия,
Дори фалитите превръща в злато,
Веднага щом ги потопа във ручея
На вдъхновението си богато.

Оплакват банката, че е фалирала,
Вложителите ѝ са разорени,
Но начин винаги е тя намирала
Банкерите да бъдат наградени.

На нея се дължи, че от фалитите
Излизат неизменно все по-сити те.

2834.

Умеем да сме немите свидетели
На всичко ставащо около нас,
Защото сме навреме предусетили
Бездействие, че пази всяка власт.

Вместо с дела се хвалим с дълголетие,
Постигнато с покорство и със чест
И в помощ на общественоприетия
Партийно начертан за нас прогрес.

Да, вечните сме и непоклатимите
Крепители на всеки нов режим!
Какво от туй, че сменят се режимите,
Щом ние няма да се променим!

Но там, където със мечти се хранят,
Това не искат хората да схванат.

2835.

Законът спазва ли се или не,
За едрите крадци е без значение -
Съдиите превиват рамене
И чакат тяхното благоволение.

Парите са всесилен господар
И над пороци, и над добродетели,
А Преизподнята им е олтар
За изповед на земните владетели.

Народовластието без терор
Или терорът плюс народовластие
Не пречат на владетелския двор
От там да го даряват със причастие.

За масата онеправдани хора
Остават данъците и позора.

2836.

Щом гениалността не се взаимства,
Как да приличаме на гениалните? -
Пороците им взимаме с предимство,
Така пред нас възкръсват по-реални те.

Сократ, Чайковски, Шекспир – педерастии...
Ще усвоим и ние мъжеложество!
Ще се обогатяват нашите страсти,
От малцинство ще станем скоро множество!

А Достоевски бил е комарджия,
Вийон, О'Хенри - съдени престъпници,
Издържал се е Омир от просия,
Толстой пък вожд е на вероотстъпници.

И всеки, който търси бърза слава,
Е в правото си да им подражава.

2837.

Отделно взети те са предпазливи
И всеки гледа своя интерес,
Но, сбрани във големи колективи,
За плячка са на хищниците днес.

Предизборно еднакви са лъжите
И преминават лесно век във век,
В прекрасни обещания обвити,
Докарани от близо и далек.

Народът вярва, вярва многократно,
Макар окраден, мамен, изтерзан,
Да бъде лъган ли му е приятно
Или от собствената мъка е пиян?

Най-лошо е при този кръговрат,
Че той е без „напред” и без „назад”.

2838.

„Човешката душа се намира в хипофизната жлеза”
(Рене Декарт)

„Мускулите са кристализирала кръв”
(Артур Шопенхауер)

Понявга питате ли се защо
Е философията НЕ-наука,
Макар че на вратата за место
В дома на другите науки чука?

„Археология на мисълта”
Донякъде на нея ѝ приляга,
Но с фактите на нож е вечно тя
И затова от истината бяга.

Твърдения поставя вместо тях,
А те сами уж себе си доказват
И хората от тях изпитват страх,
Че няма начин да я надприказват.

Но нейните жреци са всепризнати
За мъдри източници на цитати.

2839.

Могъл ли е вагонът немски с Ленин
Да не пристигне нивга в Петроград,
А и Закона да не бъде сменян
С чевения терористичен ад?

Възможно е! Но зверската природа
На някой вечно озлобен човек
Изстиска кръв невинна от народа
Във не един изстрадан робски век.

Тя вредом почва да тече без мяра
Във името без оглед на какво –
За права или за неправа вяра

Или за най-доброто общество,
Кое то е описано на книга,
Но до народа никога не стига.

2840.

Ехти „поет-революционер”
На фона на културната гълчава,
Но има ли „поет-магазинер”,
„Поет-чиновник” в нашата държава?

Безспорно има. Но къде са те?
От занаята си ли се срамуват?
Нима на славата им да расте
Той пречи, та на скромни се преструват?

Най-вероятно титлата „поет”
Съвсем не се нуждае от украса
Поетът, за да бъде възприет

Като представител на висша раса...
И тук обаче, както е навред,
Фалшификатите са най-отпред.

2841.

*На високо равнище е обсъждано
в България да има два официални
езика – турски и български.*

Бандитите ограбват твоя дом,
Земята ти и всеки житен стрък,
Страната ти е вече пред разгром,
А ти безропотно търпиш.

Язык!

Живееш всеки ден като в затвор
На мъките в безжалостния кръг,
Обиждан, гладен, бит, покрит с позор,
А ти безропотно търпиш.

Язык!

„Свободно слово” е за теб мечта,
Заместена в живота ти със „Млък!”,
Освободителка ти е Смъртта...
А ти безропотно търпиш.

Язык!

Ще продължиш да бъдеш роб отличен,
Но само ако станеш двуезичен.

2842.

*О, вие „културология” и „политология”;
XXI век ви приветства!*

Отдавна мина времето на строгия
Контрол при раждането на науките
И днес на всичко, туриш ли му „-логия”
Науки произвеждаш сред неуките.

След тях безбрачно пръкват се катедрите,
Започват нескончаеми конгреси,
Обилно подпомагани от щедрите
Търговци със рекламни интереси.

Със титли кичат се пожарникарите,
Блестят професорите по туризъм,
Професори са даже вестникарите
И пеят за научен комунизъм.

Във ада Сатаната се бои,
Че няма начин да ги преброи.

2843.

Не приятели, а неприятели
Цял живот да имам аз успях...
Сили боговете са ми пратили
Лесно да се справя с всички тях.

Следваха във строен ред победите
Рядко с честност, твърде рядко с ум,
Стряскаха се и на сън съседите -
Не заставаха на моя друм.

Ето ме със знамето на Славата,
Знак съдбовен на самотността,
Верен мой другар докрай остава тя
Във предверието на смъртта.

Там във храм, за прошка отреден,
Чакат победените от мен.

2844.

Оръжията със любов отгледани
Изпълват много складове в света,
В услуга на Смъртта са произведени
От мъдрите слуги на Лудостта.

Оформени са всички естетически
За чест на този тънък занаят
И цялото човечество физически
Способни днес са да унищожат.

Със повсеместното обезумяване
Ще трябва да привикват млад и стар
Със оглед пълното задоволяване
На банките и алчния пазар.

Задача се поставя пред поетите:
Защо самоубиват се планетите?

2845.

Миньорите, копачите, орачите,
(Преди годините да ги сменят)
Решаваха на своя дълг задачите
Чрез непосилен труд дорде измрат.

От тежка скука те не боледуваха,
Съдбата щедро им я опрости,
А вмести нея нередко гладуваха
По всички географски широти.

Но именно те раждат откриватели
За нуждите на славния прогрес
Чрез мощните машини и двигатели,
Които правят ги излишни днес.

Те групово са често възхвалявани,
Но поотделно винаги забравяни.

2846.

Разделят се човеците навред
Не толкова по класа и по раса,
Не по законодателния ред,
А за кого Закона се отнася.

Едни човеци се намират под,
А други се намират над Закона,
Едни закратко, други цял живот,
Остават във обречената зона.

Там ги измъчва чувство за вина
Навсякъде, каквото и да стане,
Страхът им е душевната храна,
С която строгият Закон ги храни.

Такова е световното деление,
А другото е самозаблуждение.

2847.

Съвременето виждаме в строежите,
А миналото – във развалините
При опита си да разкрием мрежите,
С които са годините покрити.

Под сянката на майката История
Неправдите не са ли повторими
Из цялата подлунна територия,
Покрита с подвизи неизброими?

Отдавна с помощта на експлозивите
Насищаме с кръв бойните полета
И бъдещето готвим за щастливите
Наследници на нашата планета.

То вследствие на многото войни
Ще е богато на развалини.

2848.

Има човек — има проблем, няма човек — няма проблем. — (Фраза, приписвана на Сталин).

Навярно прозвучава светотатствено,
Щом някой се наеме да твърди,
Че само в случай, че е възпрепятствано
Шедьовър творчеството ще роди.

За зло или добро това твърдение
Уместно се оказва не веднъж,
В изкуството намира потвърждение
Чрез много примери на шир и дълж.

Шедьоври са създавани в каторгата,
В концлагери, в окопи и в затвор,
Единствено закарат ли го в моргата
Творецът губи творческия взор.

На никого той няма там да пречи,
Тиранинът спокоен ще е вече.

2849.

Мечтата на човек да е нормален
Изглежда постижима, но не е
В обятията на режима ален
И Партията „Живков и Сие”.

Предателството като навик стана
В процеса на задружния живот
И средство е за кръгова отбрана
В нощта на кървавия хоровод.

Нормалностите вече са подсъдни
Из целия обществен наш пейзаж,
Нормалност някаква, за да се сбъдне,
Късмет е нужен и голям кураж.

Тогава вятърът червен поява
И правилния ред възстановява.